హాస్ రన్నర్

ఎవరో కుర్రవాడు రన్నింగ్ రేస్ చేస్తున్నవాడిలా పేవ్‌మెంటు మీద బాణంలాగా 'రివ్వు'న పరుగెత్తిపోతున్నాడు వేగంగా.

రామచంద్రమూర్తి ఒక్క క్షణం ఆగి వెనుదిరిగి చూస్తూ నిలబడ్డాడు. అంతలోనే ఆ కుర్రవాడు కనుచూపుమేర దాటిపోయాడు.

రామచంద్రమూర్తికి నవ్వు వచ్చింది.

వేగంగా పరుగెత్తుతున్న వారెవరిని చూచినా అతడు అలాగే నిలబడిపోతాడు. బొమ్మలా చేష్టలు దక్కి నిలబడిపోయి తర్వాత నవ్వుకుంటాడు.

అతడు మళ్ళీ నడవడం ప్రారంభించాడు.

రోడ్ల పక్కన పేవ్‌మెంట్ మీద స్తంభాలకు రకరకాల సినిమా పోస్టర్లు అతికించబడి ఉన్నాయి. అన్నీ అందమైన అమ్మాయిల బొమ్మలు. హీరో, హీరోయిన్లు గాఢంగా కౌగలించుకొని ఉన్న దృశ్యాలు. ఒకళ్ళ మీద ఒకరు పడి దొర్లుతున్న దృశ్యాలు.

అతడు మరొక ఫర్లాంగు దూరం నడిస్తే కానీ బస్సు స్టాపు చేరుకోలేడు. ఎంత పెందలాడి యింట్లో నుంచి బయలుదేరితేతప్ప బస్సు అంది ఆఫీసుకు చేరుకోవడం కష్టం... అప్పటికీ సీతమ్మ ఎంతో పెందలకడనే - బాగా చీకటి ఉండగానే

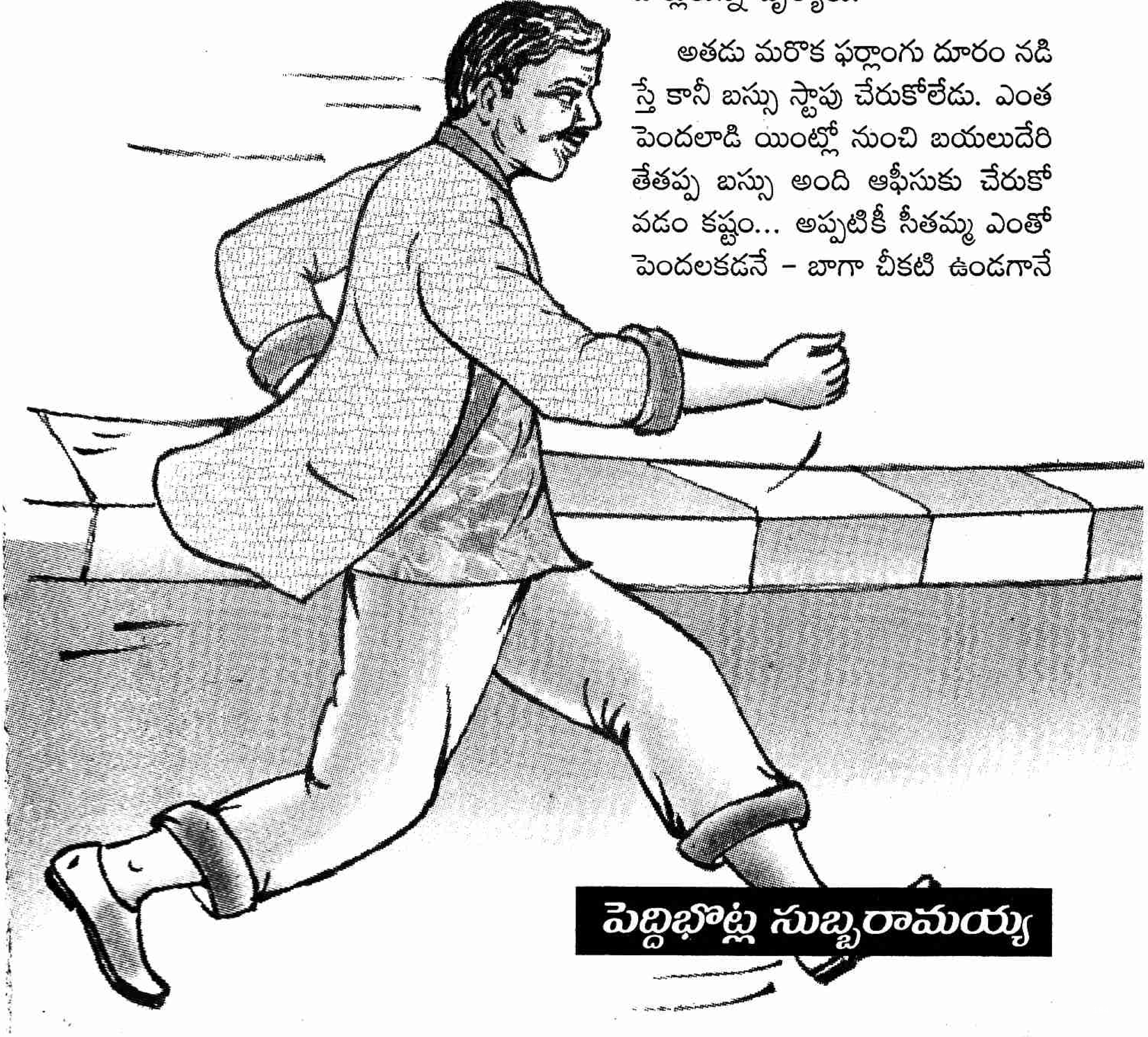

పెద్దిభొట్ల సుబ్బరామయ్య

నిద్రలేచి పనులు ప్రారంభిస్తుంది. అవి సర్దు కొని, యివి సర్దుకుని వంటకు ఉపక్రమించి ఎంత ఉరుకులు పరుగులు పెడుతూ చెమటలు కక్కుతూ పనిచేసినా తొమ్మిది గంటల లోపున వంట తయారుకాదు. నాలుగు మెతుకులు నోట వేసుకుని తాను తయారయ్యేసరికి తొమ్మిదిన్నర అవుతుంది. ఎంత వేగంగా నడిచినా బస్‌స్టాప్ కు చేరుకునే సరికి మరొక పావుగంట... ఆ తర్వాత బస్సు కోసం పడిగాపులు పడి ఉం డాలి. ఎంతకూ తనెక్కవలసిన బస్సు రాదు. వచ్చిన బస్సులు ఆగకుండానే రివ్వున దూసుకు పోతూంటాయి. ఆ వేళప్పుడు అన్ని బస్సులూ నల్లుల్లాగా, బల్లుల్లాగా కిటకిట లాడుతున్న ప్రయాణీకులతో కిక్కిరిసి ఉంటాయి. పోనీ ఓపిక చేసుకుని నడిచిపోదామా అంటే ఆఫీసు దగ్గరా దాపూ కాదు. అయిదు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఊరికి అవతలి వైపున ఉందది.

'పోనీ ఆఫీసుకు దగ్గర్లో ఏదైనా యిల్లు చూసుకోరాదూ?' అన్నారు చాలామంది.

కానీ అక్కడి అద్దెలు తాను భరించలేడు. అక్కడ అద్దెలు చుక్కలంటుతూ ఉంటాయి. తన కొచ్చే జీతంతో యిక్కడికే ఎటూ చాలక బాధ పడుతున్నారు. ఆఫీసులో కొందరు జల్సారా యుళ్లు ఉన్నారు. ఖరీదైన బట్టలు ధరించి, ఖరీ దైన సిగరెట్లు కాలుస్తూ, అందాల రాముళ్ళ లాగా ఘుమఘుమలాడిపోతుంటారు. కొత్త కరెన్సీ నోటుల్లా పెళ పెళ లాడుతుంటారు. కానీ వారి దారి వేరు. వారి సీట్లు అటువంటివి. కల్పవృక్షాలు - కామధేనువులూ...

తన సీటు అటువంటిది కాదు. చాకిరీకి మాత్రం ఏమీ తక్కువ ఉండదు. టన్నుల కొద్దీ ఫైళ్లు పేరుకుపోతుంటాయి. ఎంత చేసినా తరగని పని - ఫలితం మాత్రం నెల తిరిగేసరికి వచ్చే ఆ జీతపు రాళ్లే. అందులో బోలెడన్ని కట్లూ, కత్తిరింపులు. చేతిలో పడే మొత్తం ఆనందం కలిగించదు సరికదా ఆందోళన కలిగిస్తుంది.

అతడు కోటు వేసుకుంటాడు. పాతకాలపు పాత కోటు. 'మీకేమండీ కోటు తొడుక్కుంటారు దర్జాగా...' అంటారు కొందరు.

వారికి తెలియదు... తన లోపలి చొక్కా లోని ఎన్ని చిరుగులను బయటకి కనబడకుం డా ఆ కోటు కప్పుతున్నదో!

ఎండ చిటచిట లాడుతున్నది. పెళపెళ లాడుతున్నది. సూర్యుడు చిర్రుబుర్రులాడు తున్నాడు. ఎండలో చురుకు అంతకంతకూ పెరుగుతున్నది.

రామచంద్రమూర్తి నుదుట పట్టిన చెమట ను అరచేత్తో తుడుచుకుంటూ వీధి చివరకు కళ్లు చికిలించి చూశాడు. ఏదో బస్సు వస్తు న్నది. దాని మీద ఉన్న నంబరు సరిగా కనిపిం చడం లేదు. అన్నట్లు ఈ మధ్య చూపు కొంచెం మందగించినట్టున్నది. చత్వారం వస్తున్నదేమో!

చత్వారం వొచ్చే వయస్సే మరి. ఎస్సెల్సీ రిజిష్టరులో ఉన్న తన పుట్టిన తేదీ నిజమే అయి తే తనకిప్పుడు నలభై ఎనిమిది వెళ్లి రెండు నెలలయింది. ఇంకా ఏడేళ్లు సర్వీసున్నది.

బస్సు దగ్గరికి వచ్చాకకానీ నంబరు సరిగా కనిపించలేదు. అది తన బస్సుకాదు. పైగా బస్టాపు దగ్గరికి వచ్చాక స్పీడు పెంచి మరీ వేగంగా పోనిచ్చాడు డ్రైవర్. ఆ బస్సు ఎక్కవల సిన వారు కొంత దూరం దాని వెంట పరుగెత్తి ఇక ఆగదని నిర్ధారణ చేసుకుని ఉసూరుమం టూ తిరిగి వచ్చి మామూలుగా నిలబడ్డారు.

రామచంద్రమూర్తి ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డాడు. తాను ఆఫీసుకు నడిచిపోతే ఎంతసేపటిలో పోగలదు? అని ఆలోచించాడు. బాగా వేగంగా

నడవగలిగితే గంట, లేకపోతే యాభయి నిముషాలు పట్టవచ్చు. పరుగెత్తి పోతే? ఇప్పుడు తాను పరుగెత్తగలడా? ఒకప్పుడు పరుగెత్తాడు. రివ్వున గాలిలాగా, బాగా లాగి వొదిలిన బాణం లాగా పరుగెత్తాడు. చుట్టూ చేరినవారు కరతాళ ధ్వనులు చేసి అభినందించారు. తమ జిల్లా పేరు నిలబెట్టాడని విపరీతంగా మెచ్చుకున్నారు. ఫొటోలు తీశారు. దండలు వేశారు.

తానప్పుడు రోజూ పరుగెత్తే వాడు. చీకటి ఉండగానే లేచి పరుగు ప్రారంభించేవాడు. ఎక్కడా ఆగకుండా వేగంగా పరుగెత్తేవాడు. మైళ్ళ కొద్దీ దూరం అతని సన్నని కాళ్ళ క్రింద తరిగి పోయేది. ఆ కాళ్లు ఇనుప కడ్డీలలా పొడవుగా ఉండేవి. ఆ కండరాలకు అలుపు తెలిసేది కాదు. ఇప్పుడు ఇంత కాలం తరువాత పరుగెత్త గలడా? జీవితంలో ఇంత అలసిపోయి ఇప్పుడు కేవలం పది బారల దూరం కూడా పరుగెత్తడం అనుమానమే.

పక్కనే నిలబడి ఉన్న వ్యక్తిని "ఏమండీ! టైమెంత అయింది?" అని అడిగాడతడు. అతడు కొంచెం విసుగుతో చేతిగడియారం వంక చూసి "నైన్ ఫిఫ్టీ" అని సమాధానం చెప్పాడు.

నైన్ ఫిఫ్టీ. బాప్‌రే. తాను పది గంటలకల్లా సీటులో ఉండాలి. లేకపోతే ఆ కొత్త ఆఫీసరు అగ్గిరాముడై పోతాడు. ఆయన అసలే ఫైర్ బ్రాండ్. పరమచిరాకు మనిషి. ఎప్పుడూ అయినదానికి, కానిదానికీ ధుమధుమలాడుతుంటాడు. వయసుకు చిన్నవాడే. అంత తొందరగా ఎలా ప్రమోషన్లు సంపాయించాడో ఎవరికీ తెలియదు. చాలా డబ్బు ఖర్చు పెట్టాడని అంటారు. ఆయనకు తెలిసినవి రెండే విషయాలు. ఒకటి తాను పెట్టుబడి పెట్టిన మొత్తానికి నూరురెట్లు పోగుచేసుకోవడం, రెండు క్రింది వారందరిమీదా అనవసరంగా మండిపడుతూ అయినదానికీ కానిదానికీ సాధిస్తూ ఆఫీసులో అద్భుతమైన క్రమశిక్షణ అమలు పరిచే గొప్ప ఆఫీసరుగా పేరు ప్రతిష్టలు పోగుచేసుకోవడం. ఈ రెండూ ఆయన అద్భుతంగానే చేస్తున్నాడని చెప్పుకోవాలి. తన పెట్టుబడి కోసం తాపత్రయపడడం ఒక ఎత్తు. సబార్డినేట్లును నానా హింసలూ పెట్టడం ఒక ఎత్తు. అసలా మనిషి ముఖం చూస్తేనే అదొక రకంగా ఉంటుంది. మనిషి లావుగా ఉంటాడు. మెడ అంతా కొవ్వు పట్టి ఉంటుంది. ఎవరి వంకనైనా చూడదలుచుకుంటే మెడ ఒక్కటీ తిప్పి చూడలేడు. మొత్తం శరీరమే గిర్రున తిరగవలసి ఉంటుంది. కుర్చీకి నిండుగా సరిపడా ఉంటాడు. జుట్టు కొంచెం తెల్లబడుతూ ఉంటుంది. కళ్లు ఎర్రగా చింతనిప్పుల్లా ఉంటాయి. కంఠస్వరం సరేసరి... మహా భయంకరంగా చిన్నపిల్లలు జడుసుకునేట్లు ఉంటుంది.

> **పాత బంగారం**
>
> *'ఓల్డ్ ఈజ్ గోల్డ్' అనే సామెత అందరికీ తెలిసిందే. ఆ బంగారం విలువను నేటి పాఠకులకు రుచి చూపించడం కోసం మా ఈ ప్రయత్నం.*
>
> *1974 లో అంటే 32 సంవత్సరాల క్రితం వ్రాయబడిన 'పెద్దిభొట్ల సుబ్బరామయ్య' గారి కథ ఇది. అప్పట్లో ఇది 'ప్రభవ' మాసపత్రికలో ప్రచురించబడింది.*
>
> *ఆస్వాదించండి... మీరు కూడా...*
>
> *- ఎడిటర్*

అది సరే ఇప్పుడు పది దాటుతున్నది కదా? ఈ బస్సు ఎప్పుడు వచ్చేట్టు? తానెలా ఎక్కేట్టు? ఎన్ని గంటలకు ఆఫీసుకు చేరుకునేట్టు? ఆఫీసరుకు ఏమి సంజాయిషీ ఇచ్చుకునేట్టు?

అదుగో బస్సు... ఇంత కాలానికి దాని

దర్శనమైంది. లోపల ఇటుకలు పేర్చినట్టు ప్రయాణీకులు కిటకిటలాడుతున్నారు. అయినా దిగవలసిన వారిద్దరు ముగ్గురు ఉండడంవల్ల అదృష్టంపండి ఆగింది. రామచంద్రమూర్తి కమ్మీ పట్టుకుని వదల్లేదు. దిగేవారు దిగగానే లోపలికి దూసుకుపోయాడు. బస్సెక్కడం అనే విద్యలో ఈ మాత్రపు ప్రాథమిక అనుభవమైనా లేకపోతే - ఆ సూట్‌వాలాలాగా పేవ్‌మెంట్ మీదనే గంటలు తరబడి నిలబడిపోక తప్పదు. సోదరా! దూసుకుపోయే వాడిదే రాజ్యం... లేక పోతే నీ సంగతి అంతే... నిలబడు. నిలబడు... గంటల తరబడి నిలబడు. నీ చుట్టూ కొందరు దూసుకుపోతుంటారు... వాళ్ళే పైకి పోతుంటా రు... నీ గతి యిక నిర్గతే... 'టికెట్... టికెట్' అంటూ ఇద్దరు ప్రయాణీకుల చంకల క్రింద నుంచి దూసుకు వచ్చాడు కండక్టరు అతి లాఘవంగా.

టికెట్ తీసుకుని నిలబడ్డాడు రామచంద్ర మూర్తి.

వచ్చే ఫస్టు తారీఖున జీతం అందుకోగానే ముందు కళ్ళ డాక్టరు దగ్గరికి పోవాలి. బొత్తిగా చూపానడంలేదు! చదవడమైతే మరీ కష్టంగా ఉంది. నాలుగు వాక్యాలు చదివితే చాలు... కళ్ళవెంట నీళ్ళొస్తున్నాయి. తల నొప్పి పుడు తుంది.

రామచంద్రమూర్తి అలాగే నిలబడ్డాడు... అతని కళ్ళముందు యెప్పటిదో దృశ్యం కనిపిం చింది. తనకప్పుడు ఇరవై, యిరవై రెండేళ్లు ఉంటాయి. అప్పటికే మంచి రన్నర్‌గా పేరు తెచ్చుకున్నాడు. మరీ చిన్నప్పుడు తమ ఊరికి నాలుగు మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న చిన్న పట్నంలో స్కూలు చదువు. పొద్దున్నే లేచి చద్దన్నం తిని పుస్తకాలు సంచీ భుజానికి తగిలించుకుని నడక ప్రారంభించేవాడు. సాయంకాలం తిరిగి వచ్చే టప్పుడు మరీ హుషారుగా ఉండేది. నాలుగు మైళ్ళు పరుగెత్తుకుంటూ తిరిగి వచ్చేవాడు. తోటివారిద్దరు సాయంకాలం అయ్యేసరికి నీరసపడి తోటకూర కాడల్లా వ్రేలాడిపోతుండే వారు. తాను వారిని వొదిలి రివ్వు రివ్వున పరు గెత్తుకు పోయేవాడు. ఆ విధంగా రన్నింగ్ అల వాటయింది. స్కూల్లో పోటీలలో తానే ప్రథ ముడు. దాంతో ఇంకా అభిరుచి పెరిగింది. ఎక్కడికి వెళ్ళినా పరుగెత్తుతూ వెళ్ళడమే. నడవడం అరుదై పోయింది. కాళ్లు సన్నబడ్డా యి... కాళ్ళలో బలం, సత్తువ పెరిగాయి. ఒళ్లు తేలికగా హాయిగా ఉండేది. ఉదయమే లేచి మైళ్ళకొద్దీ పరుగెత్తి వస్తే ప్రాణానికి హాయిగా ఉండేది.

బస్సు ఆగింది - రామచంద్రమూర్తి ఇద్దరు వ్యక్తులను నిర్దాక్షిణ్యంగా పక్కకు తోసి మళ్ళీ జనారణ్యాన్ని ఛేదించుకుని క్రిందికి దిగాడు. క్షణంలో బస్సు వెళ్లిపోయింది. టైమ్ కనుక్కు న్నాడు. గుండె గతుక్కుమన్నది. నుదుట పట్టిన, పడుతున్న చెమటను రుమాలుతో తుడుచు కుంటూ వేగంగా ఆఫీసుదారి పట్టాడు. మళ్ళీ నడక... మరో అర ఫర్లాంగు దూరం.

ఎండ నియంత పరిపాలనలా భయంకరం గా ఉంది. ఘోరంగా ఉంది... భరించరానిదిగా ఉంది.

ఆ రోజు...

అంతర్ జిల్లా ఎథ్లెటిక్స్ ముగింపు రోజు... రన్నింగ్ ఫైనల్స్... ట్రాక్ అంతా శుభ్రంగా ఉంది. అభ్యర్థులు మొత్తం పద్దెనిమిది మంది - అందరూ పక్కనే పచ్చికలో ఎగురుతూ, గెంతుతూ సన్నద్ధం అవుతున్నారు. బహుమతి ప్రదానం చేయవలసిన కలెక్టరుగారు యితర ప్రముఖులతో కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్నారు.

ఈ ఈవెంట్ కోసం తాను రోజూ ఉద

మందు ముందా? రోగం ముందా?

ఒక పెద్దాయన డాక్టర్ భువనకేశ్వర్రావ్ దగ్గరికి ఆదరాబాదరా వచ్చాడు. 'సార్! మా కుక్క ఏభై శారిడాన్ మాత్రలు మింగేసింది. ఏంచేయాలి?" అంటూ.

దానికా డాక్టర్ వెంటనే "ఫ్చ్! మనం చేసేదేం లేదు! అర్జెంటుగా దానికి తలనొప్పి తెప్పించడం తప్ప" అన్నాడు తాపీగా!

యం, సాయంకాలం ఆ గ్రౌండ్‌లోనే గంటలు తరబడి పరుగెత్తాడు. ఈ సమయం కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాడు. లౌడ్ స్పీకర్‌లలో మాట లు వినిపిస్తున్నాయి. పేర్లు వినిపిస్తున్నాయి.

పద్దెనిమిది మంది ట్రాక్ మొదట్లోకి వచ్చి నిలబడ్డారు. నేల మీదికి వంగారు. చేతులు నేలమీద ఆనించి సవ్వడి వినబడగానే ముం దుకు రేసు గుర్రాల్లా దూసుకుపోయేందుకు సిద్ధంగా, ఎక్కు పెట్టిన బాణాలవలె ఉన్నారు. కొద్ది క్షణాలు నిశ్శబ్దం...

మెత్తని ప్రేలుడు వినిపించగానే ముందుకి దూకి పరుగు ప్రారంభించాడు. కళ్ళముందు ట్రాక్ తప్ప మనుషులు కనిపించలేదు. ప్రక్క నున్న పచ్చని పచ్చిక కనిపించలేదు. పైనున్న నీలాకాశం కనిపించలేదు.

గుండెకు తగిలిన పలుచని దారం తెగిన తర్వాత కొద్ది గజాల దూరం పెరుగెత్తిపోయి పచ్చికలో కూలబడిపోయాడు. అంతలో తన చుట్టూ జనం మూగారు. తన చేతులు పట్టుకు న్నారు. తనను కౌగలించుకున్నారు. చివరకు ఆయాసంతో వగర్చుతున్న తనను పైకెత్తి గాలి లోకి ఎగరవేశారు.

కలెక్టరు తనకు ట్రోఫీ బహూకరిస్తూన్న ప్పుడు కరతాళ ధ్వనులతో ఆ ప్రదేశం అంతా మారుమ్రోగిపోయింది. 'ది ఫాస్టెస్ట్ రన్నర్ ఆఫ్ ది స్టేట్' అని సావనీర్‌లో ఫొటో క్రింద వ్రాశారు.

రామచంద్రమూర్తి ఆఫీసు మెట్లెక్కుతు న్నాడు. ఆయాసంతో వగరుస్తున్నాడు. నుదుట, మెడ మీద పడుతున్న చెమటను తుడుచుకుం టున్నాడు. ఆ ట్రోఫీ యింకా తనదగ్గరే ఉంది. దాన్ని ఇతర చిన్న చిన్న కప్పులూ వగైరా బహు మతులు దాచేందుకు తన దగ్గర అద్దాల బీరు వాలు లేవు. కొన్ని అసలైన వెండికప్పులు తనకు డబ్బు అవసరం వచ్చినప్పుడు వాటికి కాళ్ళొచ్చి నట్టు వెండి దుకాణాల్లోకి వెళ్ళి చేరిపోయాయి. మరి రెండు మూడు కప్పులు లోపల ఎక్కడో ఉండాలి. ఆనాటి ట్రోఫీ మాత్రం పెద్దది. ఇప్పు డూ ఇంట్లో కిటికీలో మూలగా ఉంటుంది. దుమ్ము కొట్టుకుపోయి ఉంటుంది. ఎన్నో సర్టిఫికెట్‌లు స్కూలు రోజుల నుంచి తనకు వచ్చినవి పురుగులు కొట్టి పాడైపోయాయి. ముట్టుకుంటే పొడి పొడి అయ్యేట్టున్నాయి.

స్ప్రింగు డోరు తెరుచుకుని లోపల అడుగు పెట్టేసరికి అయ్యగారు పేపరు చదువుతున్నారు. శబ్దం విని కుర్చీ మొత్తం పక్కకు తిప్పి గడియా రం వంక చూసి మొహాన గంటు పెట్టుకుని పేపరు బల్లమీద పడేసి "ఊ" అన్నాడు. ముం దు భయంకరంగా... ఆ తర్వాత రామచంద్ర మూర్తి రిజిష్టరు అందుకోబోతూ ఉంటే "కాస్సే పాగండి - ఎలాగూ పన్నెండు అవుతుంది. ఈ పూటకు లీవు పెట్టేద్దురుగాని -" అన్నాడు.

తర్వాత మళ్ళీ అంతలోనే "లీవు ఉందా? అంతా వాడేసుకున్నారా?" అని అడిగాడు.

రామచంద్రమూర్తి రిజిష్టరు మీద ఉన్న చేతిని వెనక్కు తీసుకుని "ఉందనే అనుకుంటా నండి-" అన్నాడు.

"గూడ్ - అదే సరేనండీ... మీరెన్నింటికి బయలుదేరుతారు ఇంటి నుంచి?"

"తొమ్మిదింటికి సార్!"

"గుడ్ - తొమ్మిదింటికి బయలుదేరి పదకొండు గంటలకు ఆఫీసుకొస్తారు. అంటే ఇక్కడికి రావడానికి రెండు గంటలు పడుతుంది - అంతేనా?"

"కాదండి... బస్సులతో బాగా ఇబ్బందిగా ఉందండి - బస్సులు ఆపరు, ఎక్కించుకోరు..."

"గూడ్... కాబట్టి మనకు బస్సు సరిపడదని అర్థం - అంతేనా?"

రామచంద్రమూర్తి తలవంచుకున్నాడు.

"గూడ్ - బస్సు మీద వస్తే లాభం లేదని తెలిశాక మీరు వేరే వసతి చూసుకోవాలి... అంటే మరో రవాణా సౌకర్యం - మరో మీన్స్ ఆఫ్ కన్వేయన్స్ - పోనీ ఒక స్కూటరు కొనుక్కోగూడదూ?"

రామచంద్రమూర్తి నవ్వేందుకు ప్రయత్నించాడు. "డబ్బు కావాలి కదండీ" అన్నాడు.

"గూడ్ - డబ్బులేదు కాబట్టి కారు, స్కూటరు వగైరాలు వీల్లేదు - ఆగవు, ఎక్కించుకోవు కాబట్టి బస్సు వీల్లేదు... మరి కొంచెం ముందుగా - ఎనిమిదింటికే యింటిదగ్గర బయలుదేరితే..."

"అప్పటికి యింట్లో వంటకాదండి."

"ఓహో... అదొకటా? కాబట్టి అదీ వీలు లేదు. సరే... ముందు లీవ్ లెటరు రాయండి. ఈ లోపల నేను ఉపాయం ఆలోచిస్తాను".

రామచంద్రమూర్తి కాగితం అందుకుని ఆ పూటకు లీవ్ వ్రాసి యిచ్చాడు. అది రాస్తున్నంతసేపూ ఆఫీసరు అతనివంక తమాషాగా అలవోకగా హేలగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

ఆ తర్వాత దాన్ని అందుకుని అవతలపెట్టి "ఆ? ఉపాయం తట్టింది... అది బెస్టు -" అన్నాడు.

రామచంద్రమూర్తి తలెత్తి అతని మొహంలోకి చూశాడు. అతడు నవ్వుతున్నాడు.

"చెప్పండి సార్-" అన్నాడతను.

"అవును... అది బెస్టు... మీరు తొమ్మిదింటికే ఇంటిదగ్గర బయలుదేరవచ్చు. పదింటికల్లా ఆఫీసుకు చేరుకోవచ్చు. పైగా వొంటికి ఎంతో మంచిది. ఆరోగ్యం బాగుంటుంది. ఎంతో మంచి ఎక్సర్‌సైజ్".

"చెప్పండి సార్!"

"తొమ్మిదింటికి ఇంట్లోనుంచి బయటికి రండి - వెంటనే పరుగు ప్రారంభించండి. స్పీడుగా పరుగెత్తండి. ఎక్కడా ఆగకండి- అర గంటలో ఆఫీసులో ఉంటారు. ఏమంటారు?"

ఈ మాటలని అతడు నవ్వడం ప్రారంభించాడు. తన మాటలకు తానే బల్లమీద పడి పడి నవ్వాడు. నవ్వి నవ్వి ముఖం ఎర్రబడింది. కళ్ళవెంట నీళ్లు తిరిగాయి.

రామచంద్రమూర్తి మొహం జేవురించింది. వ్రేళ్ళు వొణికాయి- కోపంతో మనిషి నిలువెల్లా ఊగిపోయాడు.

కొంచెంగా కంపిస్తున్న కంఠంతో ప్రారంభించాడు. "మీ ధోరణి ఏమీ బాగా లేదండి... పరమ వెకిలిగా ఉంది. మీ హోదాకు తగినట్టు లేదు. నేను మీకంటే వయసులోనూ అనుభవంలోనూ పెద్దవాణ్ణి. మీరు అలా మాట్లాడకూడదు. అలా మాట్లాడకూడదని తెలుసుకునేపాటి సంస్కారం మీ చదువైనా మీకు యివ్వలేదా? అయామ్ సారీ... రియల్లి సారీ... ఈ వయ

సులో మీలాంటి మనిషిని కలుసుకోవడం, మీకింద పనిచేయడం నా దౌర్భాగ్యమనుకుంటాను. వ్యంగ్యం, హాస్యం ఇవేననీ, ఇలాగే ఉంటాయనీ మీరనుకుంటే అది తప్పు. ఎక్కడో ఎప్పుడో మీ జోక్ మిమ్మల్ని దెబ్బతీస్తుంది. మీ సెన్సాఫ్ హ్యూమర్ ఎప్పుడో మిమ్మల్ని దెబ్బ తీస్తుంది".

ఈ మాటలని వెనుదిరిగి వెళుతూ ఆగి అతనివంక చూస్తూ మళ్ళీ "అన్నట్టు మీకు తెలియదేమో. పరుగెత్తమని నాకు సలహా యిచ్చారు. ఐ వజ్ ఎ ఫేమస్ రన్నర్ వన్స్. మీకు తెలియకపోతే నన్ను గురించి మరెవరినైనా స్పోర్ట్స్ తెలిసిన వారిని వాకబు చేయండి... చెబుతారు... వస్తాను" అని స్ప్రింగ్ డోరు మూసి యివతలికి వచ్చాడు.

★ ★ ★

ఆ సాయంకాలం ఆఫీసు నుంచి బయటపడి రామచంద్రమూర్తి నుదురు చేత్తో రుద్దుకున్నాడు.

వాతావరణం చల్లబడింది. చల్లనిగాలి వీస్తున్నది. అతడు బస్సు కోసం ఆగలేదు. వేగంగా నడవడం ప్రారంభించాడు.

ఈ ప్రాంతంలో పెద్ద ఆవరణ ఉంది. ప్రభుత్వ స్థలం. అక్కడ రోజూ కొందరు యువకులు రన్నింగ్ ప్రాక్టీస్ చేస్తూ ఉంటారు.

అక్కడే నిలబడిపోయాడు కొద్ది నిముషాలు...

తర్వాత మళ్ళీ నడక ప్రారంభించాడు. అతడిప్పుడు బొత్తిగా జన సంచారంలేని వీధుల వెంట నడుస్తున్నాడు. అతనికి పరుగెత్తాలని సరదా పుట్టింది. ప్యాంట్ కొంచెం పైకి మడిచాడు. కోటు చేతులు పైకి మడిచాడు.

"రన్... రన్..." అనుకున్నాడు. వేగంగా పరుగెత్తాడు.

అలా తమ వీధికి చేరుకునేవరకూ పరుగెత్తుతూనే ఉన్నాడు. మధ్యలో సెంటర్లలోను, జనం ఎదురైతేనూ తప్ప ఆగలేదు.

ఆయాసంతో వగర్చుతూ యింటికి వచ్చిపడ్డాడు. మంచం మీద కూలబడిపోయాడు. సీతమ్మ ఆదుర్దాగా "ఏమిటండీ... అంతగా ఆయాసపడి పోతున్నారేమిటి?" అంటూ వచ్చింది.

ఆయాసంలోనే "ఏమీ లేదు... మంచి నీళ్ళు... వద్దు... కాఫీ" అన్నాడు. ఆమె లోపలికి వెళ్ళింది. అతడు కాళ్లు చాపి మంచంలో వెల్లకిలా పడుకున్నాడు.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత వచ్చి చూసి ఆమె అదిరిపడింది. భర్త వాలకం ఆమెకు అర్థం కాలేదు. భయంతో పరుగెత్తుకువెళ్ళి దగ్గర్లోనే ఉన్న డాక్టరును పిలుచుకొచ్చింది. ఆయన పరీక్షచేసి "కంగారేమీ లేదు... చిన్న పెరాలసిస్ స్ట్రోక్... అదే పక్షవాతం... కుడి కాలూ చెయ్యీ పడిపోయాయి... విశ్రాంతిగా పడుకోనివ్వండి... నేను మళ్లీ వచ్చి చూస్తాను. ప్రాణ భయం ఏమీలేదు. తొందరలో కాలూ చెయ్యీ మామూలుగానే వస్తాయి" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

రామచంద్రమూర్తి కళ్ళలో నీళ్లు ఉబికివచ్చి బుగ్గల మీదుగా కిందికి జారుతున్నాయి. అతని కళ్ళలో ఒకటే దృశ్యం... ఆనాటి దృశ్యం... ఎత్తయిన ట్రోఫీ... గుండెల్లో ధ్వనులు...

"రన్... రన్ రామూ... రన్"

"ది ఫాస్టెస్ట్ రన్నర్ ఆఫ్ ది స్టేట్"

"రన్... రన్... రన్... మైడియర్ బాయ్... రన్..." ●